

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul central din 07 martie 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2019, în cauza penală în privința lui

Sanduleac Iurie XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare:

prima instanță: 10.04.2017 – 07.03.2019

instanța de apel: 10.04.2019 – 10.07.2019

instanța de recurs: 17.10.2019 – 05.02.2020

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 07 martie 2019, Sanduleac Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de sentințe, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, prin cumularea pedepselor stabilite prin sentința respectivă și prin sentința Judecătoriei Bălți din 28 iulie 2016, s-a stabilit lui Sanduleac Iurie pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani.

Solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului Sanduleac Iurie în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt, că cet. Sanduleac Iurie la data de XXXXX, aproximativ pe la orele 21:50, aflându-se pe adresa XXXXX, XXXXX la centrul „XXXXX”, în urma unor relații ostile apărute spontan cu Bedusenco Dmitri, i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii în regiunea abdomenului, burtei și rinichilor, în urma căruia i-a cauzat lui Bedusenco Dmitri conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 108D din XXXXX leziuni corporale grave sub formă de traumă bontă închisă a

abdomenului manifestată prin echimoză în regiunea periombilicală și hipocondrium drept, ruptură de splină complicată cu un hemoperitoneum, care sunt periculoase pentru viața și sănătatea persoanei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață.*

3. Nefiind de acord cu sentința, a declarat apel avocatul Iftodi Elvira în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat că, fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, inculpatul nu a recunoscut vinovăția, iar prima instanță a apreciat unilateral declarațiile martorilor audiați pe marginea prezentei cauze penale, care vin să defavorizeze situația inculpatului, fără a da o apreciere corectă declarațiilor părții vătămate Bedusenco Dmitri, martorilor XXXXX Andrei, XXXXX Alexandru, Margină Serghei.

A remarcat, că martorii acuzării Lai Victor și XXXXX Dumitru au declarat că Sanduleac Iurie era partea vătămată care se afla la punctul medical.

Totodată a relatat apărarea că, toate probele existente la dosar dovedesc doar nevinovăția inculpatului, învinuirea fiind bazată pe presupuneri și anume că el putea să-i cauzeze părții vătămate aceste leziuni, chiar în pofida faptului că însuși partea vătămată a declarat în instanța de judecată că i-au extirpat splina în urma loviturilor aplicate de către colaboratorii poliției, nu a luat în considerație instanța declarațiile martorilor privind comportamentul agresiv al părții vătămate și că era des agresat fizic pentru comportamentul său și în afara Centrelor de Plasament, ceea ce trezește dubii că anume în urma loviturilor inculpatului a suferit această intervenție.

Mai mult ca atât că, conform raportului parvenit de la punctul traumatologie al SM Bălți abia la XXXXX ora 19:05, Bedusenco Dmitri a fost internat cu traumă închisă a abdomenului, nefiind clar unde s-a aflat victima în primele două zile după conflict. Or, conform raportului de expertiză judiciară nr. 108 D din XXXXX, la analiza documentelor medicale pe numele cet. Bedusenco Dmitri s-a constatat traumă bontă închisă a abdomenului manifestată prin echimoză în regiunea periombilicală și hipocondrium drept, ruptură de splină complicată cu un hemoperitoneum, care sunt periculoase pentru viață și se califică ca vătămări grave (f.d. 60-62). Traumă care impune dureri acute insuportabile.

Apărarea a relatat, că nu au fost elucidate toate circumstanțele cauzei, partea vătămată lipsind de la audierea martorilor, îndeosebi ai apărării, iar la solicitarea de a fi audiată suplimentar partea vătămată, deoarece au apărut noi circumstanțe importante pentru soluționarea legală a cauzei, a primit refuz din cauza că se deține în alt penitenciar și este imposibilă etaparea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2019, apelul a fost respins cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea deciziei pronunțate, instanța de apel a constatat că, prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, totodată instanța de fond corect a stabilit măsura de pedeapsă inculpatului, ținând cont de circumstanțele cauzei și persoana vinovată.

Soluția instanței de fond se bazează pe elementele de fapt dobândite din declarațiile părții vătămate Bedusenco Dmitri, a martorilor XXXXX Dumitru, Lai Victor, XXXXX Andrei, XXXXX Ludmila, XXXXX Serghei, XXXXX Alexandr, precum și din probele scrise ale cauzei penale, verificate în ședința instanței de apel suplimentare, printre care: proces verbal de constatare a săvârșirii infracțiunii din 13 martie 2017 (f.d. 3), raportul procurorului în Procuratura XXXXX V. Cebotari din 28 februarie 2017 (f.d. 5-6), materialul de control înregistrat în registrul nr. 2 cu nr. 148 pe faptul cauzării vătămarilor corporale cet. Bedusenco Dmitri (f.d. 7-50), raportul de constatare nr. 47 D din 18 februarie 2017 (f.d. 47-48), raportul de expertiză judiciară nr. 108D din XXXXX(f.d. 60-62), procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuितului Sanduleac Iurie la locul infracțiunii (f.d. 89-91), copia sentinței Judecătoriei Bălți din 28 iulie 2016 în baza art. 151 alin. (1), 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal (f.d. 99), declarațiile părții vătămate Bedusenco Dmitri (f.d. 150), declarațiile martorilor XXXXX Serghei (f.d. 157), XXXXX Ludmila (f.d. 158), XXXXX Andrei (f.d. 159), Lai Victor (f.d. 163), XXXXX Dumitru (f.d. 167-168), XXXXX Alexandr (f.d. 184), declarațiile inculpatului Sanduleac Iurie (f.d. 177-178).

Instanța de apel a apreciat că nerecunoașterea vinovăției reprezintă o metodă de apărare a inculpatului, care se combate prin cumulul de probe cercetate și care demonstrează vina inculpatului deplin.

Totodată, instanța de apel a reținut că, la capitolul individualizării pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, pedeapsa stabilită fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

Cu referire la apelul declarat de către avocatul Eftodi Elvira în numele inculpatului Sanduleac Iurie, instanța de apel a menționat că acesta este nefondat, iar argumentele aduse privind achitarea nu corespund cu împrejurările stabilite de instanța de fond.

Astfel, instanța de apel a considerat că probele cercetate în cumul confirmă deplin vina inculpatului în faptele stabilite de instanța de fond și temeiuri de intervenire a instanței de apel în aspectul propus nu sunt, în același timp, apelul declarat este contradictoriu circumstanțelor stabilite pe cauză, de fapt fiind o relatare a celor întâmplate în versiunea autorului apelului, care se contrazice total cu probele cercetate pe caz.

La fel, instanța de apel a respins ca declarative afirmațiile invocate în apel precum că instanța a apreciat unilateral declarațiile martorilor audiați pe

marginea prezentei cauze penale, care vin să defavorizeze situația inculpatului, fără a da o apreciere corectă declarațiilor părții vătămate Bedusenco Dmitri, martorilor XXXXX Andrei și XXXXX Alexandru, XXXXX Serghei, că martorii Lai Victor și XXXXX Dumitru se încurcă în declarații, declarând că Sanduleac Iurie era partea vătămată care se afla la punctul medical, nu-și aduc aminte toate circumstanțele, deoarece a trecut mai mult de un an de la cele întâmplate, nu era nimeni agresiv și nu au aplicat forța fizică. Dureri acute partea vătămată nu acuza, deoarece sunt contrazise cu declarațiile părții vătămate și martorilor audiați în cadrul judecării cauzei în instanța de fond, cât și probele scrise cercetate.

Instanța de apel a respins și afirmațiile invocate în apel, precum că instanța nu a luat în considerație declarațiile martorilor privind comportamentul agresiv al părții vătămate, și că era des agresat fizic pentru comportamentul său și în afara Centrelor de Plasament, ceea ce trezește dubii că anume în urma loviturilor inculpatului a suferit această intervenție, că apare întrebarea, unde s-a aflat 4 zile victima, neacuzând dureri acute primele două zile după conflict, deoarece sunt cu caracter de afirmație.

Mai mult, din declarațiile părții vătămate și a martorilor rezultă că partea vătămată anume după loviturile aplicate de Sanduleac Iurie a avut dureri și a fost internat.

Instanța de apel a respins invocarea că partea vătămată a primit leziuni în alt loc, menționând că aceasta a fost indicată cu scopul eschivării inculpatului de la răspundere penală, totodată aceasta se contrazice total cu declarațiile martorilor oculari ai conflictului dintre inculpat și partea vătămată, precum și cu declarațiile însuși a părții vătămate, care a declarat că și-au aplicat cu Sanduleac Iurie lovituri reciproce.

Faptul că partea vătămată a spus ulterior că a fost lovită de polițiști a apărut ca versiune ulterior, nefiind de fapt probată, fiind cu scopul de a atenua situația inculpatului, astfel fiind respinse afirmațiile apărării în sensul invocat.

Deși inculpatul Sanduleac Iurie nu a recunoscut vina, instanța de apel a reținut că acțiunile inculpatului din XXXXX, indică la vinovăția acestuia, ultimul de fapt solicitând o pedeapsă fără privire de libertate.

Astfel, din declarațiile părții vătămate, rezultă că aceasta a fost lovită de către inculpat în urma unui conflict iscat după ce au servit băuturi alcoolice.

În același timp, din declarațiile martorului XXXXX Dumitru rezultă, că a primit chemare pe strada XXXXX la Centrul de plasament, la fața locului din discuțiile cu angajații Serviciului Pază de Stat a înțeles, că a avut loc un conflict între Bedusenco Dmitri și o persoană care a fugit, în rezultatul căruia și-au aplicat lovituri reciproce, Bedusenco Dmitri spunea că are dureri și avea ceva la ochi.

La fel, din declarațiile martorului XXXXX Andrei reiese, că la XXXXX se afla la Centrul de Plasament „XXXXX”, se afla în aceeași cameră cu Sanduleac Iurie, Bedusenco Dmitri și o persoană necunoscută, unde au servit băuturi alcoolice, s-a iscat un conflict, Sanduleac Iurie și Bedusenco Dmitri și-au aplicat lovituri reciproce, partea vătămată a căzut peste pat, a venit paza și poliția, iar Sanduleac

Iurie a plecat de la Centru. Când a venit poliția nu a văzut să-l fi bătut cineva pe Bedusenco Dmitri.

Instanța de apel a notat, că nu poate fi reținută nici solicitarea privind achitarea inculpatului, deoarece nerecunoașterea vinei de către inculpat și dezacordul cu sentința nu poate fi echivalată cu achitarea inculpatului, fiind constatată complet vina inculpatului în faptele descrise prin dovezile cercetate care se coroborează reciproc, temeiuri de intervenire a instanței de apel și achitare a inculpatului nefiind stabilite.

5. Decizia instanței de apel este atacată în termen, cu recurs ordinar de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului Sanduleac Iurie, solicitând casarea hotărârilor instanțelor de fond cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă achitarea inculpatului.

În motivarea recursului avocatul a menționat că, prima instanță a apreciat formal probele, ignorând faptele evidente și ca rezultat a pronunțat neîntemeiat o sentințe de condamnare.

Apărarea invocă dezacordul cu argumentul de bază al instanței pentru pronunțarea unei sentințe aspre de condamnare în privința lui Sanduleac Iurii, bazată pe faptul că el nu a recunoscut vina. Or, în acest fel instanța îl învinuiește pe inculpat de faptul că nu dorește să recunoască ceea ce nu a comis, despre ce el a comunicat în primele declarații la poliție, contrar principiului prezumției nevinovăției și dreptului omului la un proces echitabil și înfăptuirea actului de justiție.

Consideră apărarea că prin decizia instanței de apel, lui Sanduleac Iurii i-a fost aplicată ilegal pedeapsă cu închisoare pe un termen de 7 ani.

6. Procurorul a prezentat referință la recursul apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Procurorul menționează că motivele invocate în recurs au constituit obiect de examinare în instanța de apel, iar o altă opinie asupra probelor acare au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile

instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că apărarea pledează pentru nevinovăția inculpatului, invocând în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: *6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; precum și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile apărării prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele susținute de apărare în cererea de apel. Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu

are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Sanduleac Iurie săvârșirea infracțiunii incriminate.

Cu referire la argumentele apărării prin care se invocă dezacordul cu aprecierea de către instanța de apel a versiunii prezentate de apărare, precum că inculpatul nu a săvârșit fapta incriminată, Colegiul penal menționează că acestea nu pot fi reținute în contextul în care apărarea solicită achitarea inculpatului, iar în același timp critică decizia instanței de apel și la capitolul individualizării pedepsei.

Totodată, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunilor incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței.

Drept urmare, Colegiul penal reiterează, că nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate

asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanțele de fond corect au reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, anterior a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv pentru comiterea unor infracțiuni similare, în acest sens fiind reținută circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, în termenul de probațiune stabilit prin sentința Judecătorei Bălți din 28 iulie 2016, inculpatul a comis infracțiunea vizată, respectiv nu a tras concluziile necesare, nu s-a corijat și din nou a săvârșit o infracțiune din categoria celor grave.

Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că inculpatului i-a fost stabilită neîntemeiat o pedeapsă de 7 ani închisoare, or, la individualizarea pedepsei penale instanța de apel a ținut cont de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal și de art. 85 alin. (1) Cod penal, și întemeiat a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura doar prin stabilirea față de inculpat a pedepsei închisorii în limitele prevăzute de sancțiunea nomei incriminate.

Față de cele descrise mai sus, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 77, 85 Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2019, în cauza penală în privința lui *Sanduleac Iurie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 martie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor